

## தமிழ்க் கர்னாடக இசை மும்மூர்த்திகள் Three scholars of Tamil and Carnatic Musi

மணிகண்டன் மாணிக்கம்  
உதவிப் பேராசிரியர் (தே.நி)  
மொழிகள்துறை (தமிழ்),  
பெரியார் மணியம்மை அறிவியல் தொழில் நுட்ப நிறுவனம்,  
(நிகர் நிலைப் பல்கலைக்கழகம்)  
வல்லம், தஞ்சாவூர்-613403.  
தமிழ் நாடு, இந்தியா.  
மின்னஞ்சல்: [alagappamani@gmail.com](mailto:alagappamani@gmail.com)

### ஆய்வுச் சுருக்கம்

பண்டைக் காலத்துத் தமிழிசை எந்தக்காலக் கட்டத்திலிருந்து கருநாடக இசை எனப்போற்றும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டது, வழக்கத்திற்கு வந்தது என்பதைப் பற்றிச் சிறிது சிந்திக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. சென்னைத் தமிழிசைச் சங்கம் பல்வேறு அமர்வுகளில் பழந்தமிழ் இசை முறையானது இக்காலத்தில் “கருநாடக சங்கீதம்” என்ற பெயரில் நிலவி வருகிறது என்று கூறியுள்ளது. இது தொடர்பாக பல ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்குகள் உடன்பாடாக அமைந்துள்ளமை போற்றுதற்குரியது. இசையாராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் தேவாரப் பண் இடையே இன்றையக் கருநாடக இசையென உருப்பெறக் காரணமாகியது எனக் காரணம் காட்டி நிறுவுவர் இசையறிஞர் ப.தண்டபாணி. திருநாவுக்கரசரின் திருவரங்க மலையைத்தேவாரப் பதிகத்தின் மூலமாக இதனை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

### Abstract

It is necessary to think a little about the period from which ancient Tamil music was developed as Carnatic music and came into vogue. The Chennai Tamilsai Sangam, in various sessions, has said that the classical music system is presently known as Carnatic music. " Many studies have been conducted in this regard. The founder musician P. Dandapani cited many music researchers as the reason for the emergence of present-day Carnatic music in the midst of Devarapana. This can be understood from the Tirunavukkarasar's account of the Thiruvaranga hills.

கருநாடக இசை என்ற முறை தோன்றுவதற்கு முன்னரே தமிழ்நாட்டில் சிறந்த கீர்த்தனை பாடிய இசைப்புலவர்கள் பலர் அறியப்பெற்றுள்ளனர். அவர்களுள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் மூவர்

முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக்கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை என்போராவர். இவர்களுடன் பாபநாச முதலியாரும் இசை வளர்த்த பெருமைக்கு உரியவராவார். இவர்கள் நால்வரும் தெய்வத்தின் மீது கீர்த்தனங்களும், பதங்களும் பாடியவர்கள் முத்துத்தாண்டவரும் பாபநாச முதலியாரும் இசையே பாடிய இசைவாணர் முத்துத்தாண்டவரன்றி மற்ற இவரும் இயற்றமிழ் செய்த புலவராவார்கள். 'மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை'. 'குலவிச்சைக் கல்லாமல் பாகம்படும்' என்கிற முதுமொழிகளுக்கு ஏற்ப முத்துத்தாண்டவர் முதற்கொண்ட தமிழ் இசைவாணர்கள் யாரும் யாரிடமும் இசை கற்றார்கள் என்கிற வினா தொக்கி நிற்கிறது. இருப்பினும் தம்முடைய பரம்பரை காரணமாக குடும்பங்களில் பாடும் சூழ்நிலையில் வளர்ந்ததால் பழகியிருப்பர்.

கருநாடக இசையின் முன்னோடி எனக் கருதப்பெறும் புரந்தரதாசர் (1470-1564) இவருக்கு அடுத்ததாக இந்தக் கருநாடக சங்கீதத்தைப் பாகுபடுத்தி அதனைப்பற்றி ஒரு நூல் இயற்றியவர் தஞ்சாவூரை ஆண்ட இரகுநாத நாயக்கர் என்னும் அரசன் என்றும் தெரிய வருகிறது. இரகுநாத நாயக்கரும் ஏறத்தாழ புரந்தரதாசருடைய காலத்தவராக இருக்கிறார். இதே காலகட்டத்தில் இதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னும் 'தஞ்சாவூர் சமஸ்தானத்தில் தான் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் உருப்படியாக்கப்பட்டிருக்கிறது' அக்காலத்தைச் சார்ந்த பல்வேறு இசையறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களின் கைப்பிரதிகள் இன்றும் தஞ்சாவூர் அரண்மனை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் காணப்படுகிறது.

கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்பிறந்தது என்றாலும் இதற்கு இப்போதுள்ள உருவத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த பெருமை தியாகராச சுவாமிகள், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் ஆகியோரையே சாரும். இவர்களைச் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று இசையறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர். இம்மூவரும் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் பிறந்தவர்கள் ஆவர். தமிழ்நாட்டிலேயே வாழ்ந்தவர்கள் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இன்று உலகத்திலுள்ள சங்கீத முறைகளிலும் மிகவும் உயர்ந்த முறையென்று பாராட்டப்பெறுவது கருநாடக சங்கீத முறை என்பது சங்கீத ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும். உலகிலுள்ள எல்லாச் சங்கீத சங்கதிகளையும் கருநாடக சங்கீதத்தின் ஞானத்தால் வெகு சுலபமாகப் பாடிவிடலாம் என்பதும் இசையறிஞர்களின் கருத்தாகும்.

தியாகராஜர், சியாமா சாஸ்திரி, முத்துச்சாமி தீட்சிதர் எங்கு இசை கற்றார்கள் என்று பார்க்கும் போது வேங்கட சுப்பிரமணியிடம் இசை கற்றார்கள் என்று அனைவரும் கூறுவர். இது உண்மை. மூன்று மாதங்களே இசை கற்றனர் என்று சான்றுகள் கூறுகின்றன. இராமனின் அனுக்கிரகத்தால் தியாகராசருக்குப் பாடும் ஆற்றல் வந்தது என்று கூறுவர்.

எனினும் திருவையாற்றுக் கோயிலில் இருந்த மேளகாரர்களே இவர்களுக்கு உண்மையான குருமார்கள், மேளக்காரர்களைத் தவிர்த்து இசைவாணர் வேறு இல்லை என்பது உண்மைச்செய்தி.

### தமிழிசை மும்மூர்த்திகள் முன் மும்மூர்த்திகள்

கருநாடக இசை என்ற முறை தோன்றுவதற்கு முன்னரே தமிழ்நாட்டில் சிறந்த கீர்த்தனை பாடிய இசைப்புலவர்கள் பலர் அறியப்பெற்றுள்ளனர். அவர்களுள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவர்கள் மூவர் முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக்கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை என்போராவர். இவர்களுடன் பாபநாச முதலியாரும் இசை வளர்த்த பெருமைக்கு உரியவராவார். இவர்கள் நால்வரும் தெய்வத்தின் மீது கீர்த்தனங்களும், பதங்களும் பாடியவர்கள் முத்துத்தாண்டவரும் பாபநாச முதலியாரும் இசையே பாடிய இசைவாணர் முத்துத்தாண்டவரன்றி மற்ற இவரும் இயற்றமிழ் செய்த புலவராவார்கள்.

### முத்துத்தாண்டவர் (கி.பி. 1525-1605)

முத்துத்தாண்டவர் சோழநாட்டில் சீர்காழி என்ற சிவதலத்தில் பிறந்தார். இத்தலம் சைவ சமய ஆசிரியராகிய திருஞான சம்பந்தர் அவதாரம் செய்து அம்பிகையிடம் ஞானப்பாலுண்ட அற்புதம் பொருந்தியது. இங்கு இறைவனின் பெயர் திருத்தோன்றியப்பர், அம்பிகை திருநிலைநாயகி யுகாந்த காலத்தில் பிரளயம் உண்டாகி அதில் உலகம் யாவும் மூழ்கியபோது சிவபெருமான் இங்கு ஒரு தோணியில் உயிர்களை ஏற்றி மிதக்கச் செய்தமையால் இத்தலம் தோணிபுரம் என்றும் சுவாமி தோணியப்பர் என்றும் பெயர் பெற்றதாகக் கூறுவர். இத்தலத்தில் சுவாமி திருமுருகன் நாகசுரம் வாசித்தலாகிய வாச்சியத் தொண்டு செய்யும் (இன்று இசைவேளாளர்) குலத்தில் முத்துத்தாண்டவர் பிறந்தார். பெற்றோர் இவருக்கு இட்ட பெயர் தாண்டவன் என்பது. இளமையில் இவர் தமிழ்க் கல்வி மட்டும் கற்று வந்தபோது கொடிய கண்ம வியாதியொன்று இவரைப்பிடித்தது. அதன் கொடுமையால் இவர் குலத்தொழிலாகிய நாகசுரம் வாசிக்கும் பயிற்சி முழுமையாகப் பெற இயலாது போயிற்று. இருப்பினும் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த சிவபக்தி முதிர்வால் இவர் நாள்தோறும் கோயிலுக்குச் சென்று பிரம்மபுரம் என்னும் பெயருடைய இத்தலத்துக்குரிய பிரம்மபுரீசரையும், திருநிலைநாயகியையும், திருத்தோணியப்பரையும் மிக்க பக்தியோடு வழிபட்டு வந்தார். வழிபாட்டு நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் இவர் அந்நகரிலுள்ள ஓர் உருத்திர கணிகையின் வீட்டுக்குச் சென்று அவருடைய சிவநாம சங்கீர்த்தனத்திலும், ஆடலிலும், பாடலிலும் பொழுதைப் போக்கி வந்தார். இதைக் குடும்பத்தார்கள் கண்டித்தார்கள். இவர் கேட்கவில்லை. அதனால் குடும்பத்தில் மனக்கசப்பு ஏற்பட்டு அவர்கள் இவரை வெறுத்து



ஒதுக்கினார்கள். இவரும் முறைப்படி வீடு செல்வதும் உணவு உட்கொள்ளுவதும் இல்லாமல் இருந்தார். பலநாள் கோயிலுக்குச் செல்வதும் நெடுநேரம் அங்கே தங்குவதுமாக இருந்தார். தன்னுடைய இசையாற்றலால் அம்பிகையைத் தரிசனம் செய்த பெருமையுடையவர், சிதம்பரம் சீர்காழி ஆகியவற்றைச் சுற்றியுள்ள பல்வேறு தளங்களில் பாடி இறையருவங்களை நேரில் கண்ட பெருமையுடையவர்.

### கீர்த்தனம் பாடுதல்

சிதம்பரம் நடராசர் சன்னதியில் வந்திருந்தவர்களுள் ஒருவர் தன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவரிடம் 'பூலோக கயிலாசுகிரி சிதம்பரம்' என்ற ஒரு தொடரைத் தம் பேச்சினிடையே சொன்னார். கேட்ட முத்துத்தாண்டவர் திருவருள் வந்த அதையே பல்லவியாகக் கொண்டு பாவப்பிரியா இராகத்தில், சம்பை தாளத்தில் விரிவான தமது முதல் கீர்த்தனத்தைப் பாடித்துதித்தார். அவர் மேளகாரர் மரபினர் என்பதால் இராகம் தாளம் இயல்பாகக் கைவந்தது. இந்தக் கீர்த்தனம் பல்லவியும் அனுபல்லவியும் மூன்று நீண்ட சரணங்களும் உடையது<sup>55</sup>. தாண்டவருக்கு இயல்பான சிறப்பான குரல்வளம் அமைந்திருந்தது.

இராகம் : பாவப்பிரியா தாளம் : ஜம்பை

பல்லவி : பூலோக கயிலாசுகிரி சிதம்பர மல்லால்

புவனத்தில் வேறுமுண்டோ.

அனுபல்லவி : சாலோக சாமீப சாகுப சாயுச்சிய

சபைவாணர் ஆனந்த தாண்டவம் புரிவதால் (பூலோக)

இவ்வாறு அவர் பாடிய அக்கணமே இவரைப் பிடித்திருந்த கொடுமையான நோய் நீங்கிவிட்டது. அன்றியும் பெருமாள் திருக்களிற்றுப்படி என்னும் பஞ்சாட்சரப் படியின்மேல் ஐந்து பொன் தோன்றச் செய்து தினந்தோறும் வந்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி முத்துத்தாண்டவருக்குக் கட்டளையிட்டார்கள். கோயிலில் வாத்தியம் வாசிக்கின்ற மேளக்காரர்களுக்குப் பொருள் கவலையே இல்லாதபடி சோழமன்னர் பண்டைக்காலத்தில் எல்லா மானியங்களையும் வழங்கி இருந்தனர். அவர்களுக்கு நெடுங்காலத்துக்குப் பின்னர் அதே பரம்பரையில் வந்து நடராசப் பெருமானைப் பாட முற்பட்ட முத்துத்தாண்டவருக்கு பெருமானே பொற்காசு வழங்கிய செய்தி மகிழ்ச்சியுடைய பெருமைக்கு உரியது.



## கீர்த்தனங்கள்

முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனைகளில் கிடைத்து அச்சிடப் பெற்றவை 60 ஆகும். அவற்றுள் காணப்படும் இராகங்கள் 25, தாளவகைகள் 7. இவற்றுள் மேளகர்த்தா இராகங்கள் குறைவு, சன்னிய இராகங்களே மிகுதி, கல்யாணி, ஆனந்த பைரவி, நாதமாக்கிரியை ஆகிய இராகங்களை மிகுதியாகப் பாடியுள்ளார். பழக்கமில்லாத இராகங்களை பரீஸ் (பரசு) கர்நாடக சாரங்கா, கௌளிபந்து, நாகவராளி (புன்னாகவராளியன்று) மங்கள கௌசிகை என்பன காணப்பெறுகின்றன. அபூர்வமாக இரண்டொரு கீர்த்தனங்களுக்கு மட்டுமே நான்கு சரணங்கள் மற்றவை மூன்று பிற்காலத்தில் சரணங்கள் மூன்று அமைக்க வேண்டும் என்பதற்கு முத்துத்தாண்டவரே தோற்றுவாயாக இருந்தார் என்பது இங்கு குறிக்கத்தக்கது.

## முத்துத்தாண்டவரின் கீர்த்தனங்களின் சிறப்புத்தன்மைகள்

முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனங்களில் ஒரு சிறப்புத்தன்மை இவருடைய பல்லவிகள் சொற்றொடராயிருப்பது, சொற்கள் குறைந்திருப்பதால் பாடகர் தம்முடைய கற்பனைத் திறனுக்கு ஏற்றபடி சுரவிந்நியாசம் செய்வதற்கும் தக்க இடங்களில் சங்கதி அமைப்பிற்கும் நிரவல் செய்வதற்கும், கலை விரிவாய் இடம் கொடுக்கின்றன. இராகத்தில் விரிக்க வேண்டிய இடங்கள் யாவை என்பதெல்லாம் இசைவாணர்களுக்கே தெரியவரும். சாகித்யம் அதற்கேற்றபடி அமைந்திருந்தால்தான் அது சிறப்புடைய சாகித்யம். இல்லையெனில் இரண்டுமே சிறப்படைய வாய்ப்பில்லை.

முத்துத்தாண்டவர் இசைத்தமிழில் சிறந்த மார்க்கதரிசி என்பது மேலே குறிப்பிட்ட செய்திகளில் புலனாகும். இசைப்பாடல்கள் யாவும் நடராசப் பெருமாளுக்கு என்றே எழுந்தவையாகும். அது மட்டுமன்றி, நடனத்துக்காக இவர் பாடிய பாடலும் நடராசப் பெருமாளுக்கு அர்ப்பனமானவை. இறைவனையே பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகவும் உடற்பிணிக்கு மருந்தாகவும் கருதியவர். மாணிக்கவாசகரிடத்து மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர். பிற்காலத்தில் இவர் பாடல்களைத் தழுவி இராமலிங்க சுவாமிகள், தொட்டிக்கலை சுப்பிரமணிய முனிவர் போன்றோர் இசைப்பாடல்களைப் பாடினர் என்பது வரலாறு.

முத்துத்தாண்டவர் தனக்குப் பின்வந்த தியாகராஜரைப் போன்று வீதிகளில் கையில் தம்புரா வைத்துக்கொண்டு சென்று பாடி வந்திருப்பாரேயானால் இவருக்கும் ஒரு பக்தர் கூட்டம் இருந்திருக்கும். இவர் வீதிகளில் பாடாமல் பெருமாள் சந்நிதியில் மட்டுமே பாடியமையால் இவருக்கென்று ஒரு சீடர் கூட்டம் குழு சேரவில்லை. இருப்பினும் இவருடைய கீர்த்தனைகளைக் குப்பையா பிள்ளை என்பவர் முத்துத்தாண்டவர் காலத்திற்குப் பின்னர் நன்கு பாடிவந்தார். இவரின்

இசைப்புலமையால் 'சிதம்பரம் அமிர்தகவி குப்பையா பிள்ளை' என்று அனைவராலும் அழைக்கப்பெற்றார்.

குமாரசாமிக் கவிராயர் என்பவர் முத்துத்தாண்டவரின் மற்றொரு சீடராவார். முத்துத்தாண்டவரின் தொடர்பால் தன்னுடைய கீர்த்தனைகளைப் பெருமான் மீதே பாடியுள்ளார். இவர் வைத்தீசுவரன் கோயிலில் வாழ்ந்து இறைவனைப் போற்றிப் பாடினார். முத்துத்தாண்டவரின் உறவினரான மாயூரத்தம்மாள் என்பவர் மாயூரத்தில் வாழ்ந்து முதிய காலத்தில் சிவத் தொண்டிலே காலம் கழித்தவர். இவ்வாறு முத்துத்தாண்டவரின் வரலாறு அறியப்படுகிறது.

**அருணாசலக் கவிராயர் கி.பி.(1711-1778)**

இசைத்தமிழிலேயே எவ்வளவோ விசித்திரமான அமைப்புகளெல்லாம் உண்டு என்று நிரூபணம் செய்தவர் அருணாச்சலக் கவிராயர். சைவச் சமயாசிரியருள் ஒருவரும் சைவத் திருமுறைகளில் முதல் முதல் மூன்றைத் திருவாய் மலர்ந்தருளியவருமான பாலாறாவாயர் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியாவார். இவர் திருஅவதாரம் செய்தருளிய ஊர் சீர்காழி.

அருணாச்சலக் கவிராயர் சீர்காழி - ஆக்கூர் திருக்கண்டையூர் தில்லையாடி என்ற சாலையில் தில்லையாடி என்ற சிற்றூரில் கார்காத்த சைவ வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தவர். பிறந்த ஆண்டு கி.பி.1711 சகம் 1634 இவருடைய பெற்றோர் நல்லதம்பிப் பிள்ளை, வள்ளியம்மை என்போர் இவர் இவர்களுக்கு நான்காவது பிள்ளையாவார்.

இளமையிலேயே தம் பெற்றோரை இழந்த அருணாசலக் கவிராயர் தன்னுடைய தமையன்மார் துணையோடு கற்றார். பின்பு சீர்காழி அருகில் உள்ள மாயூரத்தையடுத்த தர்மபுரத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்த சைவாதீனத்தைச் சேர்ந்த முனிவர்களிடமும் ஆதீன வித்துவானாயிருந்த அம்பலவாணக் கவிராயரிடம் சமயக் கல்வியும் பிறவும் பெற்றுவரலாயினார். வடமொழியும் அங்கே பயின்றார். தன்னுடைய பதினெட்டாம் அகவை வரையில் அங்கிருந்து சைவத்திருமுறைகளையும், சாத்திரங்களையும், வடமொழி ஆகமங்களையும் கற்றார். இவருடைய கல்வி அறிவையும் சமய ஒழுக்கத்தையும் சீலத்தையும் பிற அருங்குணங்களையும் கண்ட ஆதீனத் தலைவர் இவரைத் துறவு பூணச்செய்து தமக்குப்பின் ஆதீனத் தலைமையேற்க வேண்டும் என எண்ணம் கொண்டார். அதற்கு இணங்காத அருணாசலக் கவிராயர் துறவு பூண்பதில் தம் மனம் செல்லவில்லை என்றும் தாம் கற்ற தமிழ் நூல்களில் கூறப்பெற்ற தமிழர் வாழ்க்கை மரபை ஒட்டித் தாமும் இல்லறம் நடத்திய பிறகே துறவு பூண எண்ணக் கூடுமென்று கூறிவிட்டார். ஒரு வேளை இவர் துறவு மேற்கொண்டிருப்பாரேயானால் தமிழிசைக்கு ஒரு சுரமே



குறைந்திருக்கும் என்று கூறலாம். அந்தளவுக்கு இசையறிவு மிக்கவராய் இருந்தார்.

கவிராயர் தர்மபுரத்திலிருந்து நீங்கிப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தமிழ்ப்படிப்பதிலேயே கழித்து முப்பதாம் ஆண்டில் மணம் செய்து கொண்டார். இவருடைய புலமையை அறிந்த பலர் இவரைக் கண்டு புராண பிரசங்கம் செய்வித்தார்கள். கம்பராமாயணத்தை உன்னிப் படித்த இவர் தமிழ்நாடெங்கும் நடைபெற்று வந்த கூத்துக்கும் நாடகத்துக்கும் ஏற்ற முறையிலே இராம சரிதத்தை இசைப்பாட்டாக அமைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டார். இதன் விளைவாக இராம சரித்திரத்தை கீர்த்தனையாகப் பாட ஆரம்பித்தார். கதைப்போக்கினைப் பொறுத்த வரையில் கம்பருடைய இராமாயண அமைப்பையே பின்பற்றினார். இவ்வாறு பாடிய பாடல்களை ஒரு நூலாகத் தொகுத்தார். கம்பர் தன் இராமாயணத்தை திருவரங்கத்தில் அரங்கேற்றினார் என்ற கதை வழங்கி வந்தபடியால் கவிராயரும் தம் நாடகத்தை திருவரங்கத்திலே அரங்கேற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டார். இதற்காக அங்கே சென்றார். ஆனால் கோயில் அடியவர்களான வைணவர்கள் அதற்கு இசையவில்லை. பெருமாள் எங்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் அரங்கேற்றத்துக்கு சம்மதிப்போம் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். அதனைக் கேட்டு வருந்திய கவிராயர் தனியிடத்தில் இருந்து திருவரங்க நாதரைப் பற்றிப் பாடித்துதித்தார். தமிழ்நாட்டில் ஏறத்தாழ 1940ஆம் ஆண்டையொட்டி இக்கீர்த்தனை சபையிலே பாடாத இசைவான ஒருவரும் இலர் என்று கூறலாம். இப்பாடல் திருவரங்க நாதரைப் பற்றியது என்றாலும் உள்ளிருக்கும் கருத்து இராமரைப் பற்றியதாகும்.

வைணவர்களின் கனவில் திருவரங்கநாதர் தோன்றி பாடலை அரங்கேற்றம் செய்யக்கட்டளை இட்டார். கோயிலில் கவிராயருக்கு தக்க மரியாதை செய்து சிறப்புச் செய்தனர். இவ்வரங்கேற்றம் நடந்த போது அவருக்கு வயது 60 (கி.பி. 1772).

#### அருணாசலக் கவிராயரின் நூல்கள்

பாமர மக்களும் பார்த்து, கேட்டு அனுபவிப்பதற்கு என்று எழுதப்பெற்ற முதல் நூல் இராமநாயகர் கீர்த்தனையாகும். இதன் இயல்புகள் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுதல் இன்றியமையாததாகும். முதலாவது இது ஒரு கீர்த்தனை நூல். இதனுள் 'இசைப்பகுதிகள் 258 தரு என்ற கீர்த்தனம் 197. திபதை 60. திபதை என்பது இரண்டு கண்ணிகளால் ஆன இசைப்பாட்டு தோடையும் என்பது கடவுள் வணக்கமாகச் சொல்வது. நான்கடி கொண்ட ஒருவகை விருத்தப்பாட்டு. இதன் இறுதியில் சய சய என்ற கோஷம் உண்டு. இத்தோடையத்தில் ஆறு தனிப்பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றுள் முறையே விநாயகர், சரசுவதி, ஆழ்வார், பதின்மர், மணவாள



மாமுனிகள், அனுமன், கருடன், சேனையர்கோன் ஆகியோர் வேதாந்த தேசிகர். பாஷ்யகாரரான் இராமானுசர், பஞ்சாயுதங்கள் இவற்றுக்கு வணக்கம் சொல்கிறார்<sup>56</sup>. இவ்வாறாக இவர் படைப்புகள் அமையப்பெற்றன. இதனுள் அமைந்த மொத்த விருத்தங்கள் 268, கொச்சம் 6, வெண்பா 2, கலித்துறை 1. இந்நூல் ஆசிரியர் நாற்பது இராகங்களைப் பயன்படுத்தி இருக்கிறார். அவற்றுள் அசாவேரி, கல்யாணி, தோடி, மத்யமாவதி, மோகனம் ஆகியவை 15 முதல் 20 தடவைகள் வரை வருகின்றன. ஆனந்த பைரவி, சங்கராபரணம், செளராஷ்ட்டிரம், புன்னாகவராளி, பைரவி என்பவை 11, 13 தடவைகள் மற்றவை பத்துக்கும் குறைவானவை. கமாஸ், காபி, சயிந்தவி, நாட்டக்குறிஞ்சி, நாட்டை, பரசு, பிலகிரி, மங்களகௌசிகம், ஸ்ரீராகங்களில் ஒவ்வொரு பாடலாலே இவற்றுள் துவஜாவந்தி, மங்களகௌசிகம் சயிந்தவி போன்றவை உயர்ச்சிறப்பானவைகளாகும். அருணாசலக் கவிராயர் தன்னுடைய 146 பாடல்களில் ஆதி தாளத்தையும் 78 பாடல்களில் அட தாளத்தையும் அமைத்துள்ளார். இவ்வாறு தன்னுடைய இராமநாம கீர்த்தனை நூலை படைத்துள்ளார்.

மேலும் இவர் இராமாயண ஓரடிக் கீர்த்தனை, தலபுராணம், அனுமான் பிள்ளைத்தமிழ் அசோமுகி, நாழி அந்தாதி, காழிப்பள்ளு, காழிக்கலம்பகம், காழிக்கோவை, தியாகேசர்வண்ணம், கவிகொண்ட பஞ்சலட்சுமி என்ற சீட்டுக்கவி ஆகிய நூல்களைப் படைத்துள்ளார். இவற்றுள் அசோகமுகி, காழிப்பள்ளு, காழிக்கலம்பகம், காழிக்கோவை, தியாகேசர், வண்ணம் ஆகிய நூல்கள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

தமிழ் இசை வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர்களுள் தலையாய பங்கு கொண்டவர் அருணாசலக் கவிராயர். தமிழில் இசைநாடகமாக பெரிய நூல் செய்தவர் இவரே. இவருக்கு முன் இத்தகைய நூலெதுவும் எந்த முயற்சியும் இருந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை. இவ்வாறு இசைத்தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் மேன்மைக்கும் புதுமைக்கும் காரணமாக இருந்த பெருமை அருணாசலக் கவிராயரைச் சாரும்.

#### மாரிமுத்தாப்பிள்ளை(1712-1787)

சிதம்பரத்திற்கு அருகிலுள்ள தில்லை விடங்கன் என்ற சிற்றூரில் சைவ வேளாளர் மரபில் தெய்வபெருமாள் பிள்ளை என்பவர் புதல்வராக இவர் கி.பி. 1712இல் பிறந்தார். சிவகங்கநாத தேசிகர் என்பவரிடம் தமிழ்க் கல்வியும் சமயக் கல்வியும் பெற்று தக்க குருவிடம் சமயதீக்கையும் செய்து கொண்டார். தில்லை நடராசப் பெருமாள் மீது மிக்க அன்புடையவராய் ஒழுகி வந்த நாளில் இவருடைய மூத்த புதல்வருக்குச் சித்த சுவாதீனம் இல்லாமல் போக, அது காரணமாக இவர் பெரிதும் கவலையுற்றார்.

நடராசப் பெருமாள் கனவில் தோன்றி 'நம்மீது நீ பாடல் பாடினால் உன் கவலை தீரும்' என்று கட்டளையிட்டதாகக் கண்டார். விழித்தெழுந்த புதல்வர் இறைவனின் கருணையை வியந்து அன்று முதல் அவனைப் பாடுவதையே தம் கடமையாகக் கொண்டார். இவ்வாறு அவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் புலியூர் வெண்பா, சிதம்பரரேசர் விறலிவிடுதாது, தில்லைப்பள்ளு, வண்ணம், வேறு பல பதிகங்கள் முதலியன. இவர் பாடிய புலியூர் வெண்பா என்ற நூல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துக்குப் பட்டப்படிப்புக்கான தமிழ்ப்பாடங்களுள் ஒன்றாக இருந்து வந்தது.

இளமையிலேயே இவருக்குச் சிறப்பான இசையறிவு நிரம்பியிருந்தது. மேலும் தம்மோடு சமவயதுடையப் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்த சீகாழி அருணாசலக் கவிராயரைக் கண்டும் கேட்டும் அவரோடு பழகியும் மிக்கப் பயன்பெற்றார். சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்த வேறுபல இசை வாணர்களிடமும் தொடர்பு கொண்டு முற்கூறிய முத்துத் தாண்டவருக்குப் பின் வந்த குப்பையா பிள்ளை பரம்பரையினர் தில்லையில் வாழ்ந்தபோது அவர்களிடமும் பழகித் தம்முடைய இசைப்புலமையை வளர்த்துத் தாமும் அழகிய முறையிலே இசைபாடும் திறமையை அடைந்தார். நடராசப் பெருமாள் மீது அளவற்ற கீர்த்தனங்களும் பதிகங்களும் பாடினார்.

பிறகு இவர் பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று ஆங்காங்கு சிற்சில பிரபந்தங்களை இயற்றினார். வட தில்லைவாயில் கொடியிடையம்மன் மீது பஞ்சரத்தினமொன்று பாடினார். தமது சொந்த ஊர் தொடர்பாக பல பதிகங்கள், குறவஞ்சி நொண்டி நாடகம் முதலியவையும் இயற்றினார். எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்து (சகம் - 1709) கி.பி.1787ல் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

### மாரிமுத்தாபிள்ளையின் கீர்த்தனங்கள்

இப்புலவர்பெருமான் பாடிய கீர்த்தனங்கள் சில நூறு என்பார்கள். ஆனால் இவற்றிலே இன்று கிடைப்பன 25 கீர்த்தனைகள் மட்டுமே. சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் முத்துத்தாண்டவர் கீர்த்தனத்தை முன்னரே அச்சிட்டார். கீர்த்தனங்களில் இருபத்தைந்தையும் அவற்றோடு சேர்த்து அச்சிட்டமையாலே தான் அவை குறைவான அளவாவது இன்று கிடைக்கின்றன, கீர்த்தனங்களை அச்சிட்டவர்களுடைய நோக்கம் அக்காலத்துப் பாடிய சங்கீத வித்துவான்களுக்கு இத்தமிழ்க் கீர்த்தனங்கள் பாடக் கையில் நூல்வடிவில் கிடைக்க வேண்டும் என்பது ஒன்றுதான் இங்கு முக்கியமாக அறிய வேண்டியது அக்காலத்தில் (அச்சிட்ட காலத்தில்) தியாகையர் கீர்த்தனங்களோ மற்ற எவருடைய கீர்த்தனைகளோ தமிழ்நாட்டில் பாடப்பெறவில்லை என்பதாகும். முத்துத்தாண்டவர்

கீர்த்தனங்களையும் மாரிமுத்தாபிள்ளை கீர்த்தனங்களையும் ஒருசேரப் பதிப்பித்ததனால் இந்த நோக்கம் விளக்கமாகிறது.

இவர் பாடிய கீர்த்தனங்கள் 25. இவை 17 இராகங்களில் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனந்த பைரவி, செளராஷ்டிரம், தேவகாந்தாரி, மத்யமாவதி, மோகனம், ஆரபி, பைரவி, புன்னாகவராளி ஆகியவற்றுக்கு இரண்டு கீர்த்தனங்கள் வீதமும், பூர்விகல்யாணி, பியாகடை, செஞ்சுருட்டி, எதுகுல காம்போதி, சாவேரி, காம்போதி, தோடி, சுருட்டி, கேதாரகௌளம் ஆகியவற்றுக்கு ஒவ்வொன்று வீதமும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. ஐந்து தாளங்கள், அவையாவன, திரிபுடை, ரூபகம் ஒவ்வொரு கீர்த்தனமும், சாடி, ஏகதாளம் மூன்று வீதமும் ஆதிதாளத்திற்கு பதினேழு கீர்த்தனங்களும் அமைந்துள்ளன. இவருடைய கீர்த்தனங்களில் சில சிறப்புற இன்றுவரை இசைக்கச்சேரிகளிலும் பரத நாட்டியத்திற்கும் பயன்பெற்று வருவதைக் காணமுடிகிறது. இவற்றிலே மிகவும் சிறப்புடை கீர்த்தனை.

இராகம் : எதுகுலகாம்போதி தாளம் : ஆதி

பல்லவி : காலைத் தூக்கி நின்றாடும் தெய்வமே - எனைக்  
கைதூக்கியாள் தெய்வமே (ஒரு - காலை)

அனுபல்லவி : வேலைத் தூக்கும் தெய்வமே  
தன்னைப் பெற்ற தெய்வமே  
மின்னும் புகழ்சேர் தில்லைப்  
பொன்னம்பலத்திலொரு (காலை)

சரணம் : 1. செங்கையில் மான் தூக்கிச்

சிவந்த மழுவும் தூக்கி  
அங்கத்திலொரு பெண்ண  
அனுதினமும் தூக்கி  
கங்கையைத் திங்களைக்  
கதித்த சடையில் தூக்கி  
இங்கும் அங்குமாய்த் தேடி



இருவர் கண்டறியாத (காலை)

2. நந்தி மத்தளம் தூக்க

நாரதர் யாழ் தூக்க

தொந்தமென் றயன் தாளம்

சுதியொடு தூக்கச்

சிந்தை மகிழ்ந்து வானேர்

சென்னிறமேற் கரந் தூக்க

முற்றும் வலியுடை

முயலகன் உனைத்தூக்க (காலை)

**மாரிமுத்தாபிள்ளையின் நூல்கள்**

தில்லை நடராசர் கோயில் தொடர்பான கீர்த்தனங்களும் பதங்களும் மட்டுமல்லாது பல நூல்களையும் இவர் படைத்துள்ளார் என்று சொல்லப்பெறுகிறது. அவை முற்றிய புலியூர் வெண்பா (புலியூர் என்பது சிதம்பரம்) சிதம்பரேசுவர் விறலிவிடுதாது, தில்லைப்பள்ளி, சித்திரக்கவிகள், சிங்கார வேலவர் பதிகம் என்பனவாகும். இவர் பிறந்த ஊராகிய தில்லை விடங்கன் ஐயனார் நொண்டி நாடகம், வருணபுரி ஆதிமூலனேசர் குறவஞ்சி (வருணாபுரி – தில்லைவிடங்கன்) வருணாபுரிப்பள்ளி, நொண்டி நாடகம், விடங்கேசர் பதிகம், தனிப்பாடல்கள், அநீதிநாடகம் முதலியன. இவை தம்மிடத்தில் இருப்பதாக இவருடைய மரபில் வந்த வேலுச்சாமிப்பிள்ளை சர்வதாமு ஆண்டில் (1888) எழுதினார். வேறு பல நூல்களும் இவர் செய்திருத்தலும் கூடும் இவற்றுள் இன்று கீர்த்தனங்கள் 25ம் புலியூர் வெண்பா, தில்லை விடங்கன் பற்றிய இரு தோத்திரப் பாடல்களும் கிடைத்துள்ளன. ஏனைய பற்றியசெய்திகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

**கருநாடக இசை வளர்த்தவர்கள்**

கருநாடக இசையின் முன்னோடி எனக் கருதப்பெறும் புரந்தரதாசர் இன்று சுமார் 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்தவர். இவருக்கு அடுத்ததாக இந்தக் கருநாடக சங்கீதத்தைப் பாகுபடுத்தி அதனைப்பற்றி ஒரு நூல் இயற்றியவர் தஞ்சாவூரை ஆண்ட இரகுநாத நாயக்கர் என்னும் அரசன் என்றும் தெரிய வருகிறது. இரகுநாத நாயக்கரும் ஏறத்தாழ புரந்தரதாசருடைய காலத்தவராக இருக்கிறார். இதே காலகட்டத்தில்

இதற்குச் சற்று முன்னும் பின்னும் “தஞ்சாவூர் சமஸ்தானத்தில் தான் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் உருப்படியாக்கப்பட்டிருக்கிறது”<sup>1</sup>. அக்காலத்தைச் சார்ந்த பல்வேறு இசையறிஞர்கள் எழுதிய நூல்களின் கைப்பிரதிகள் இன்றும் தஞ்சாவூர் அரண்மனை சரசுவதி மகால் நூலகத்தில் காணப்படுகிறது.

கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் ஏறத்தாழ 500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்பிறந்தது என்றாலும் இதற்கு இப்போதுள்ள உருவத்தை உண்டாக்கிக் கொடுத்த பெருமை தியாகராச சுவாமிகள், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் ஆகியோரையே சாரும். இவர்களைச் சங்கீத மும்மூர்த்திகள் என்று இசையறிஞர்கள் போற்றுகின்றனர். இம்மூவரும் தமிழ்நாட்டில் அக்காலத் தஞ்சை மாவட்டத்தில் பிறந்தவர்கள் ஆவர். தமிழ்நாட்டிலேயே வாழ்ந்தவர்கள் என்பதையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். இன்று உலகத்திலுள்ள சங்கீத முறைகளிலும் மிகவும் உயர்ந்த முறையென்று பாராட்டப்பெறுவது கருநாடக சங்கீத முறை என்பது சங்கீத ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தாகும். உலகிலுள்ள எல்லாச் சங்கீத சங்கதிகளையும் கருநாடக சங்கீதத்தின் ஞானத்தால் வெகு சுலபமாகப் பாடிவிடலாம் என்பதும் இசையறிஞர்களின் கருத்தாகும்.”கருநாடக சங்கீத முறையை இவ்வளவு உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்த இந்த மூவருமே தங்கள் சொந்த சக்தியினாலும் பக்தியினாலும் மனோ தர்மத்தினாலும் இந்தக் கலையிற் புகுத்திய புதுப்புது ஞானமெல்லாம் தமிழிற்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் வெளியில் இருந்து வந்துவிட்டதல்ல. அந்த ஞானம் முழுதும் தமிழ் மண்ணில் இருந்து தோன்றி, தமிழ் வழக்குடன் வாழ்ந்து, தமிழ் மக்களால் பாராட்டப்பட்டுத் தமிழ் வள்ளல்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வளர்ந்ததுதான்”<sup>2</sup> இவர்கள் விட்டுப்போன கருநாடக சங்கீதம் இவர்கள் காலத்தில் இருந்ததை விட இப்போது சிறப்படைந்து விளங்குகிறது. அதற்குக் காரணம் அந்தக் கலையை விருத்தி செய்கின்ற வித்வான்களும், இரசிகர்களும் அபிமானிகளும் ஆதரிக்கும் பிரபுக்களும் தான். இவர்கள் எல்லாரும் தமிழர்களே. இந்த மூன்று பேரிடத்திலும் இசைப்பாடம் கேட்டுக் கொண்ட மாணவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழர்களே. தமிழ்நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தவர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள்.

### தியாகராஜ சுவாமிகள்(1767-1847)

தியாகராஜ சுவாமிகள் தமிழ்நாட்டில் பண்டையச் சோழருடைய தலைநகரங்களுள் ஒன்றான ‘திருவாரூரில் 1767 மே 4ஆம் நாள் பிறந்தார். பிறந்தது ஒரு தெலுங்குப் பிராமணக் குடும்பம். தந்தை இராமப்பிரம்மம், தாய் சீதம்மா (சர்வஜித் சித்திரை 25) “பல ஆண்டுகளுக்கு முன் இவர்கள் ஆந்திராவில் கர்நூல் ஜில்லாவிலுள்ள காகர்லா என்ற ஊரிலிருந்து இங்கு

வந்து குடியேறியவர்கள். இதனால் இவர்கள் குடும்பப்பெயர் காகர்லா என்றே அமைந்தது”<sup>3</sup> என்று வரலாறு கூறுகிறது.

தாய்மொழியான தெலுங்கோடு சமற்கிருதம், மராத்தி, இந்தி ஆகிய மொழிகளைக் கற்றிருந்தார். “இவர் நாள்தோறும் ஐயாறப்பர் கோவிலுக்குச் சென்று ஆறு காலமும் அங்கு நாகசுர இசையைக் கேட்டுவந்தார்”<sup>4</sup> நாகசுரக்காரர்களே இன்று வரை இசையைக் காத்து வந்தவர்கள். வேறு சங்கீத வித்வான்கள் இல்லை. தேவாரப் பண்ணிசையாகிய பழந்தமிழ் இசை. முகம்மதியர் காலத்தில் அழிந்து போகாது மேளகாரர்களே காப்பாற்றி வந்திருக்கிறார்கள். அதுவேதான் தமிழிசை. அதுவேதான் கருநாடக இசை. அதையே தியாகையர் கற்றார்.

மேலும் இவருடைய தந்தையார் சொண்டி வேங்கடராமையா என்ற வீணை வித்துவானிடம் இசை பயிலச்செய்தார். பயின்றது அதிகக் காலமல்ல, சில மாதங்களே ஆகும். அவர் இவருக்கு இசை நுட்பங்களைப் பயிற்றவில்லை. இந்த இசைப்பயிற்சியோடு இராமனை வழிபட்டு வந்த பயனால் இவருக்கு இசை ஞானம் ஏற்பட்டது. மேலும் மேளக்காரரே இவருக்கு இசைஞானம் வரக்காரணமாய் இருந்தார்.

தியாகையரின் வரலாறு எழுதினோர் யாரும் அவர் தமிழ் கற்றார், தமிழ் பேசினார் என்று சொல்லவில்லை. தியாகையர் தம் வீட்டு வாசற்படியைத் தாண்டி அடி எடுத்து வைத்தால் தமிழில் தான் பேச வேண்டும் வேறு வழியில்லை, தம் குடும்பத்தார் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் தமிழ் பேசியவர்கள். அவரோடு பேசியவர்கள் அனைவரும் தாய், தந்தை, தமையன்மார் என்போரை விளக்கிப் பார்த்தால் எல்லோரும் தமிழரே. தியாகையரும் நன்கு தமிழ் அறிந்தவர், ஆனால் அவர் தம் தாய்மொழியில் தான் எல்லாக் கீர்த்தனைகளும் பாடினர் இது இயற்கை. இறைவனிடம் பேசும் எவரும் தம் தாய்மொழியில் பேசுவார்களையன்றி கற்ற வேறு மொழியில் பேசமாட்டார்கள். தியாகையரும் இந்த முறையில் தான் தாய்மொழியான தெலுங்கில் இறைவனைத் துதிப்பதாகிய தம் கீர்த்தனைகளைப் பாடியிருந்தார். தமிழில் ஒரு கீர்த்தனை கூடப் பாடாதவராக இருந்துள்ளார். கணக்கில்லாத கீர்த்தனைகள் செய்திருக்கிறார். இசையைக் குறித்த கீர்த்தனைகளை மட்டும் “தெலுங்கிலும் கம்பராமாயணத்திலும் வல்லவரான ஒருவர் நுணுகி ஆராய்ந்ததால் வால்மீகியில் இல்லாத கம்பராமாயணக் கருத்துக்கள் அந்த இராம கீர்த்தனைகளில் அமைந்திருப்பது தெரியவந்தது. இவர் எந்த அளவுக்குத் தமிழ் பயின்றவர் என்பதையும் புலப்படுத்தியது”<sup>5</sup> இவருடைய மாபெரும் புகழைக் கேட்ட தஞ்சை மன்னர் அரண்மனைக்கு அழைத்துப் பாடச் சொல்ல இவர் தான் இறைவனைத் தவிர யாரையும் பாடமாட்டேன்



என்ற இலட்சியத்தோடு இருந்தார். இதனால் மன்னரே நேரடியாகத் திருவையாறு வந்து இசையைக் கேட்டுச் சென்றார்.

பல்லவி : சம்போ மகாதேவ சங்கர கிரிஜாரமண (சம்போ)

அனுபல்லவி : சம்போ மகாதேவ சரணாகத ஜனரட்சக

அம்போருகலோசன பாதம்புஜ பக்திம் தேவஹி

(சம்போ)

சரணம் : பரமதயாகர ம்ருகரதரஹர கங்கா தரதரணீ

தரபூவிண த்யாகராஜ வரஹ்ருதய நிவேச

ஸ\_ரப்ருந்த க்ரீடமணி வர நிராஜித பதகோ

புரவால சுந்தரேச கிரீச பராத்பர பவஹர (சம்போ)

பொருள் : சம்புவே மகா தேவனே, சங்கரனே, மலைமகள் ரமணனே, சரண்புகுந்தோரைக் காப்பவனே, பரமதயை செய்பவனே, மானேந்தியவனே, தியாகராஜனின் இதயத்தில் வசிப்பவனே, கங்கையைத் தரித்தவனே, பிரளயகாலத்தில் உலகை ஒடுக்கியவனே, (ஹர) பூமியைத் தாங்கும் ஆதிசேடனைப் புஷ்ணமாகக் கொண்டவனே, உனது திருவடியில் வணங்கும் தேவர்கள் கிரீட இரத்தினங்கள் தீபாராதனை போல் ஒலி தருகின்றன. கோபுர சேத்திரம் என்றும் ஊரில் வீற்றிருக்கும் சுந்தரேசனே, கயிலைவாசனே, அனைத்துக்கும் மேலானவனே, பிறப்பை ஒழிப்பவனே எனப்பாடியுள்ளார். மேலும் இவருடைய கீர்த்தனைகளைப் பொறுத்தவரையில் ஏதாவது ஒரிடத்தில் தன்னுடைய பெயரை இணைத்துப் பாடும் பழக்கம் கொண்டவர்.

தியாகையரை சுந்தர முதலியார் என்பவர் ஆதரித்து வந்தார். இவருடைய பாட்டினைக் கேட்டு இராமபிரான் வந்து தரிசனம் தந்தார் என்று வரலாறு கூறுகிறது. தியாகையர் திருவையாற்றைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களுக்குச் சென்று பிச்சையெடுத்து உணவுண்டார். மேலும் இவருக்கு இரண்டு மனைவிகள், எனினும் நேர் வாரிசுகள் இல்லாததால் சந்ததித் தொடர்பு இல்லாமற் போயிற்று.

தியாகையர் பாடும் போதும், பிச்சையெடுக்கும் போதும் தம்புராவையே பயன்படுத்தினார். “கீர்த்தனைகளைப் பாடும்போது சங்கீத சங்கதிகளைப் பாடலில் கலந்து பாடுவதை இவர்தான் முதன்முதலில் கற்றுக்கொடுத்தாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவர் செய்த சாகித்யங்களும் அதற்குத் தக்கவாறு செய்யப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது”<sup>6</sup> தியாகையர் சங்கீதமே தம் உயிராக வாழ்ந்தவர். இவர் 10,000க்கும்

அதிகமான கீர்த்தனைகளைப் பாடியுள்ளார். எனினும் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவரான இவர் வைணவக் கடவுள் இராமரைப் பாடியதால் இவருடைய உறவினர்கள் கீர்த்தனைகளை எரித்துவிட்டார்கள் என்று வரலாறு கூறுகிறது.

### பஞ்சரத்தினக் கீர்த்தனங்கள்

தியாகராசரால் செய்யப்பெற்ற பஞ்சரத்தினக் கீர்த்தனைகள் தியாகராசர் இசை விழாவில் பாடப்பெற்று வருகின்றன. இதனைக்குழுப்பாடலாக இப்போது பாடுகிறார்கள். கருநாடக இசை கற்றுக்கொள்பவர்களின் உச்சகட்ட காலப் பயிற்சியில் இது சொல்லிக்கொடுக்கப்பெறுகிறது. இவர் பாடி கிடைத்த 700 கீர்த்தனங்களில் இவை ஐந்தும் உயர் சிறப்பு வாய்ந்தன. கணராகப் பஞ்சகம் என்று அழைக்கப்பெறுகிறது. நாட்டை கௌளை, ஆரபி, வராளி, ஸ்ரீராகம் ஆகிய ராகங்கள் கொண்டு பாடப்பெற்றுள்ளன.

### தியாகராஜர் காலத்தில் தமிழிசையின் இருட்டடிப்பு

மிகவும் சிறப்பாக “தேவாரப் பண்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்த நாகசுரக்காரர் மேளக்காரர் இடமிருந்து தியாகராசபக்தர்கள் சங்கீதத்தைப் பறித்துவிட்டார்கள்” காலத்தின் புதிய கோலத்தினால் அவர்களுக்குத் திண்டாட்டம் ஒன்றிரண்டு தலைமுறையில் அவர்கள் பண்களை மறந்து தெலுங்கு காட்டிய இராகங்களைப் பாடத் தலைப்பட்டார்கள். இதனால் முதலில் மேளக்காரருக்குத் தாழ்வு ஏற்பட்டது. பண்ணிசை மறையத் தொடங்கிற்று எந்தப் பண்ணைக் கொண்டு மதங்கரும், சாரங்க தேவரும் தம் வடமொழி இசை இலக்கண நூல் செய்தார்களோ அந்தப் பண்கள் மறையத் தொடங்கின.

இசை என்பது வேற்றுநாட்டிலிருந்து தமிழுக்கு வந்தது என்று சொல்லத் தலைப்பட்டனர். இசையின் பிறப்பிடம் காசுமீர் நாடு, மராத்திநாடு, தமிழ்நாடு அல்ல எனச் சொல்லும் நிலைக்குத் தமிழ் இசை தள்ளப்பட்டது. இக்கருத்தினைச் சொல்லியவர்கள் மற்ற மாநிலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அல்ல தமிழரே ஆவர்.

இசையென்பது வெறும் சுரக் கோவையாகிவிட்டது. பாவம் வேண்டாம், ஈடுபாடு வேண்டாம், தாய்மொழியில் சங்கீதம் இல்லாமல் பாவம் பிறக்க வழி இல்லை. சங்கீதம் ஒரு வாய்ப்பாடு அளவே என்று கருதும் நிலை உண்டாயிற்று. தமிழ் இசைக்குத் தக்க மொழியன்று, தெலுங்கு தான் ஏற்ற மொழி என்ற நிலை உருவாயிற்று.

தியாகராஜர் தன்னுடைய கீர்த்தனங்கள் தாய்மொழியின் தெலுங்கில் பாடினார். “தியாகைருக்குத் தாய்மொழி தெலுங்கு. எனவே தமிழ் பேசும்

மேளக்காரரிடம் இருந்து திருவாரூரில் தான் கற்ற தமிழினுடைய (அவருக்குத் தமிழ் தெரியாமல் இருந்திருக்கவே முடியாது) தெலுங்கு மொழியான கீர்த்தனை (சீரைப் பாடுவது கீர்த்தி அல்லது கீர்த்தனை அதுவருகில் கீர்த்தனையாகும். நாமும் மூலம் தெரியாமல் விழிப்போம்) பாடினார். அவர் தெலுங்கில் பாடியதை ஓரளவு நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிகிறது”<sup>8</sup> அதே கீர்த்தனைகளைத் தமிழில் பாடியிருந்தால் தமிழிசை இயக்கம் என்ற பெயர் வழக்கில் இருந்திருக்காது. அவ்வாறு அவர் பாடியிருந்தாலும் இவ்வளவு சிறப்படையச் செய்திருக்க மாட்டார்கள்.

இன்று இசை என்பது பணம் வசதி படைத்த ஆதிக்கம் படைத்தவர்களுக்கே உரிய சொத்து என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளது. சாமான்யன் இசையைக் கற்றுக் கொள்வது கடினமாகிவிட்டது. மேலும் தியாகராசர் விழாவில் தமிழில் பாடியதன் காரணமாகத் தீட்டுக்கழித்து தண்ணீர்விட்டு இடத்தைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்யும் அளவுக்குத் தமிழ் மொழியின் நிலை தாழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

#### சியாமா சாஸ்திரி (1762-1827)

தியாகராசருக்கு அடுத்தபடியாகக் கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு ஆதிக்கம் கொடுத்திருப்பவர் சியாமா சாஸ்திரிகள் ஆவார். இவர் 20.04.1762ல் திருவாரூரில் பிறந்தார். இவருடைய முன்னோர்கள் அனேகத் தலைமுறைகளுக்கு முன்னால் விஜயநகரத்திலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்குக் குடியேறியவர்கள், விஜயநகர சமஸ்தானம் குலைந்து போனபின் கொள்ளைக் கூட்டத்திற்குப் பயந்து செஞ்சிக்கு ஓடிவந்து அங்கிருந்து உடையார்பாளையத்தில் ஜமீன்தாருடைய ஆதரவில் சிலகாலம் வசித்து, அதன் பிறகு கும்பகோணத்துக்குப் அருகிலிருக்கும் அணக்குடியில் இருந்த சாமிநாதபிள்ளை என்ற சீமானுடைய ஆதரவில் அங்கு சிலகாலம் இருந்து இராஜா துளசாஜி காலத்தில் தஞ்சைக்கு வந்தவர்கள். அந்த அரசனுடைய ஆதரவில் திருவாரூரில் வாழ்ந்தார்கள். சியாமா சாஸ்திரியும் தியாகராசர் பிறந்த திருவாரூரில் பிறந்தவராவார். அவருடைய தந்தையின் பெயர் வேங்கடாத்ரி ஐயர், சியாமா சாஸ்திரிக்கு பெற்றோர் இட்ட பெயர் வேங்கட சுப்பிரமணியம், பின் சியாமா கிருஷ்ணன் என்று வழங்கப்பெற்றது. வடமொழியிலும் தெலுங்கிலும் நல்ல பண்டித்தியம் பெற்றிருந்தார். இவருக்குச் சங்கீதம் கற்றுக்கொடுத்தவர் சங்கீத சுவாமி என்பவராவார். சியாமா சாஸ்திரியின் சாகித்தியங்கள் வடமொழியிலும் தெலுங்கிலும் செய்யப்பெற்றவை. இவருக்குத் தாய்மொழி தெலுங்கு, இலக்கியத்திற்காகவும் கலைக்காகவும் பாடிய பெருமை இவரைச் சாரும்.

தஞ்சை துளசாசி மன்னன் தஞ்சை மேலவீதியில் காமாட்சி அம்மன் சிலையை பிரதிட்டை செய்து கோயில் கட்டிக்கொடுத்தான். மேலும் 32 வேலி நிலம் அளித்தான். கோயிலின் பின் புறமுள்ள பார்ப்பனச்சேரியில்



(அக்ரகாரம்) இவர்களுடைய மரபினர் இன்றும் வாழ்கிறார்கள். இவர் இசை மட்டுமல்லாது சோதிடத்திலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தவர் தம் மனைவி இறந்தபோது தாம் ஐந்தாம் நாள் உயிரை விடுவதாகச் சொல்லி அவ்வாரே 06.02.1827ல் காலமானார்.

சியாமா சாஸ்திரியின் பாடல்கள் பெரும்பாலும் காமாட்சியம்மனைப் பற்றியே அமைந்திருந்தன. மேலும் அக்கோயிலில் இவரும் அர்ச்சகராகப் பணியாற்றினார். திருவானைக்கா திரு அய்யாறு, மதுரை மீனாட்சி ஆகிய தெய்வங்களின் மீதும் இவர் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். மீனாட்சி மீது பாடிய நவரத்ன மாலிகா என்ற ஒன்பது பாடல்கள் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை. இவருடைய புதல்வர் சுப்பராய் சாஸ்திரியும் இவரிடம் மாணாக்கராய் இருந்து இசை கற்றுக்கொண்டார்.

சியாமா சாஸ்திரிகள் போல் எத்தனையோ இசைவாணர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். “வித்துவான்களுக்குப் ‘பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்ரன்’ என்ற மும்மூர்த்திகள் இருப்பது போலவே சங்கீதத்திலும் மூன்றைக் கற்பிக்க வேண்டும் என்று ஓர் ஆசை, அதன் பயனாகவே இவரையும், தியாகையர், தீட்சிதரோடு சேர்ந்து மும்மூர்த்திகள் என்று சொல்லும் வழக்கம் மிகச் சமீபகாலத்தில் ஏற்பட்டது”<sup>9</sup> மற்ற இருவரும் இவரைவிட ஆண்டில் இளையவர்கள். சியாமா சாஸ்திரிகள் ஒரு சில தமிழ்க் கீர்த்தனைகளும் பாடியுள்ளார் என்பது வரவேற்புக்குரியது.

இராகம் : பரசு தாளம் : சாப்பு  
பல்லவி : சந்தமும் என்னை ரட்சிப்பாய் (சந்தமும்)  
அனுபல்லவி : உற்றார் பாதார விந்தத்தை வந்திப்பேன்  
அனுதினம் சிந்திப்பேன் (சந்தமும்)  
சரணம் : ஸாரஸாட்சி என்மன விசாரத்தைத் தீர்க்க  
மிகவும் பாரமா- உன்  
கடைக்கண் பாரம்மா (சந்தமும்)

பொப்பிலி சேகவய்யா என்பவர் இவரை இசைப்போர்க்கு அழைக்க தேவியை வணக்கி ‘தேவி ப்ரோவ சமயமிதே’ என்ற பாடலை சிந்தாமணி ராகத்தில் பாடி அவரை வெற்றி கொண்டார்.

இவருடைய கீர்த்தனங்களில் சங்கீதமும் சாகித்யமும் இலயமும் நன்றாய் இணைந்துள்ளன. கருநாடக சங்கீதத்துக்கு இவர் உருவாகிய ஸ்வரசதிகளே மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை. கச்சேரி என்ற பாணியை இவரே உருவாக்கினார். இவருடைய சங்கீதத் திறனைக் கூறுகையில்

‘மராத்திய மன்னன் இவருடைய இசையாற்றலைக் காணவிரும்பிய போது, இவர் தம்மை கருங்கல் சுவற்றுக்குள் தம் தம்பூராவுடன் வைத்து மூடச்செய்து பத்து நாட்கள் உள்ளே ஆனந்தமாக அன்னத் தண்ணீர் இல்லாமல் பாடிக்கொண்டு இருந்தார். மன்னர் பத்துநாள் கழித்துத் திறந்தபோது பூரண சுரத்தோடு பாடிக்கொண்டே காட்சியளித்தார். இசையின் ஆற்றலை நிரூபித்தார் என்று ஒரு கதையும் வழங்கப்பெறுகிறது’.

### முத்துச்சாமி தீட்சிதர் (1775-1835)

சங்கீத மும்மூர்த்திகளில் வயதால் இளையவரான முத்துச்சாமி தீட்சிதர் திருவாரூரில் பிராமண குலத்தில் பிறந்தவர். தந்தையார் இராமசாமி தீட்சிதர், தாயார் சுப்புலெட்சுமி அம்மாள். இவரும் இவருடைய முன்னோர்களும் தமிழ் நாட்டுப் பிராமணர்கள் தியாகராசருடைய முன்னோர்களைப் போல வடக்கிலிருந்து வந்து தமிழ்நாட்டிலிருந்து குடியேறியவர்கள் அல்ல.

முத்துச்சாமி தீட்சிதரின் தந்தையார் ஓர் இசைவித்துவான் ஆவார். வீணை வாசிப்பதில் வல்லவர். சங்கீத மனோதர்மம் நிறைந்தவர். இவர் “ஹம்சத்வணி என்ற இராகத்தைக் கற்பனை செய்தார்”<sup>10</sup> தஞ்சையின் சமஸ்தான சங்கீத வித்வானாக இருந்த வேங்கடமகி என்பவரிடம் வித்தை கற்றுக்கொண்டார். தஞ்சை சமஸ்தான ஆதரவுடன் வாழ்ந்தார். இவரை மணலி முத்துக்கிருஷ்ண முதலியாரும் அவருடைய மகன் சின்னையா முதலியாரும் ஆதரித்தனர். மேலும் இவர்கள் பல வடமொழி, தமிழ்ப் புலவர்களையும் பல இசைக் கலைஞர்களையும் ஆதரித்துக் கல்வியையும் கலையையும் வளர்த்தார்கள். இதே மணலி முதலியார் குடும்பத்தவர்கள் தான் அதிசயிக்கத்தகுந்த ‘கவிதைச் சித்திரமும் சங்கீத சம்பத்துமாகிய ராமநாடகம் பாடிய அருணாசலக்கவிராயரக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்து புகழ்பெற்றவர்கள், “கனகாபிஷேகம் என்பது ஒருவரை ஒரு தங்கத்தட்டின் மீது உட்கார வைத்து வேறொரு தங்கக் கிண்ணத்திலுள்ள தங்க நாணயங்களை அவர் தலையின் மீது பெய்து அந்தத்தட்டு கிண்ணம், நாணயங்கள் எல்லாவற்றையும் அவருக்கே பரிசாகக் கொடுத்து மற்ற மரியாதையும் செய்கிற ஒரு பகிரங்கமான சடங்கு”<sup>11</sup> இதுபோல முதலியார் குடும்பம் முத்துச்சாமி தீட்சிதரின் தந்தைராமசாமி தீட்சிதருக்கும் கனகாபிஷேகம் செய்து வைத்தார்கள். தஞ்சையில் கல்வியும் சங்கீதமும் கற்றுக்கொண்ட முத்துச்சாமி தீட்சிதர் சிதம்பர யோகி என்றும் பெரியவருடன் காசிக்குச் சென்று ஐந்து ஆண்டுகள் தங்கி வடமொழி நூல்களில் தேர்ச்சி பெற்றார். திருத்தணிக்குச் சென்று முருகக் கடவுளின் அருள் பெற்றார். இதன் பின்தான் சாகித்யங்களைச் செய்தார் என்றும் கூறப்பெறுகிறது. இவர் இயற்றிய கீர்த்தனங்களைத் தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் பாடிப்பரவச் செய்தவர்கள் இவருடைய சகோதரர்கள் ஆவர்.பிறகு எட்டயபுரம் ஜமீன்தாரால் மிகவும்

ஆதரிக்கப்பெற்று அங்கே தங்கிவிட்டார்கள். முத்துச்சாமி தீட்சிதருக்கு திருவாரூர் குளிக்கரை வைத்தியலிங்க முதலியார் கனாபிஷேகம் செய்து வைத்தார். எட்டையபுரத்து ஜமீன்தாரின் அழைப்பை ஏற்று அங்கு சென்று வாழலானார் மன்மத ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் காலமானார். ‘தீட்சிதர் தம் கீர்த்தனங்கள் அமைப்பில் பெருமதி தேவாரத்திலிருந்து கற்றார் என்று தேவார இசைவாணர் கூறினார்கள். “வடமொழியில் தொடக்க எதுகை என்பது இல்லை. இது தமிழுக்கு தான் உண்டு. பிற்காலத்தில் பல சாகித்திய கர்த்தங்கள் பிற பாணிகளைத் தழுவி அடியின் இறுதியில் எதுகையை அமைத்துக் கொண்ட போதிலும் தமிழ் யாப்பு முறையின்படி தவறாது தொடக்க எதுகையும் அமைத்திருக்கிறார்கள்”<sup>12</sup> தமிழ் யாப்பு மரபை ஒட்டியே தனது கீர்த்தனங்களை தீட்சிதர் படைத்திருப்பதால் சுவையைப் பெருக்குவதாக உள்ளது.

ஹதம்சத்வணி : இராகம்

ஆதி : தாளம்

பல்லவி : வாதாபி கணபதிம் பஜே... ஹம்

வாரணஸ்யம் வரப்ரதம் ஸ்ரீ (வாதாபி)

அனுபல்லவி : பூதாதி ஸம் ஸேவிதம் சரணம்

பூத பௌதிண ப்ரபஞ்ச பரணம்

இவர் 300க்கு மேற்பட்ட கீர்த்தனைகளைச் செய்துள்ளார் என்று இசைவாணர்கள் கூறுகின்றனர். படித்தவர் மட்டுமே புரிந்து பாடும்படியாக சமற்கிருத கீர்த்தனைகளை மட்டும் பாடியுள்ளார்.

திருவாரூரில் ஒரு குருகுலம் அமைத்து இசைப்பயிற்சி அளித்தாரென்று கூறப்பெறுகிறது. அந்தக் காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த நர்த்தகியாகிய திருவாரூர்க் கமலம் இவரிடம் பயிற்சி பெற்றார். இவர் கோயிலில் நடனமிடுவதற்கென்றே தீட்சிதர் இதுவரை தாம் மேற்கொண்டிருந்த சமற்கிருதமே பாடுவதென்ற நியதியை விட்டு இரண்டு அபிநயப் பாடல்களைத் தெலுங்கில் செய்து கொடுத்தாராம். இவர் தத்துவார்த்தம் உள்ளடக்கிய பாடல்களைக் கடின நடையில் படித்தவர்கள் மட்டுமே அனுபவித்துப் பாராட்டக்கூடிய சமற்கிருத மொழியில் பாடினார்.

தீட்சிதரின் கிருதிகளின் சிறப்பு என்னவென்றால் இராகத்தின் முழு வடிவம் பிற இசைவாணர் அனைவரும் தங்கள் கீர்த்தனைகளில் அந்தந்த இராகத்தின் ஒரே அம்சம் அல்லது சில அம்சங்களை மட்டும் அமைத்துப் பாடியிருக்க, இவர் தம் கிருதி ஒவ்வொன்றிலும் அந்தந்த இராகத்தின் முழுத் தோற்றத்தையும் வெளிப்படுத்திப் பாடியிருக்கிறார். மேலும் இவருடைய



சிறப்புகளில் முக்கியமான ஒன்று வடமொழியில் இவருக்கு இணையான சாகித்ய கர்த்தா இல்லை என்பதாகும். இவர் செய்த கமலாம்பிகா நவாவரணக் கீர்த்தனைகள், திருத்தணிக் கீர்த்தனைகள் வெகு சிறப்பு வாய்ந்த இசைத் தொகுப்புகளாகும்.

### கருநாடக இசை வளர்ந்த விதம்பற்றிய மதிப்பீடு

பல்வேறு அரசுகளின் மாற்றத்தாலும் பிறதேசத்தவர்களின் வருகையாலும் புதுப்புது மாற்றங்கள் உருவாயின. தியாகராசர் காலந்தொட்டு தமிழ்நாட்டிலுள்ள நாகசுரம், வீணை, பிடில், புல்லாங்குழல், தவில், மிருதங்கம், கடவாத்தியம், கஞ்சிரா, முகர்சில், ஒத்து ஊதுகின்ற நட்டுவருங்கூட எல்லாம் தெலுங்கு வடமொழிப் பாட்டுக்கே உரியவர்கள் ஆனார்கள். சுரங்களையும், தாளங்களையும் பழகிய அவர்கள் சங்கீதமென்றால் தெலுங்கு முதலான தமிழல்லாத மொழிதான் என்ற நிலைக்குள்ளாயினர். மற்ற வாத்தியங்கள் எப்படியானாலும் நாகசுரம் என்பது தமிழகத்துக்கே உரியது.

தியாகராசர், சியாமா சாஸ்திரிகள், முத்துச்சாமி தீட்சிதர் ஆகிய மூவரும் தமிழில் கீர்த்தனைகளைச் செய்யாமல் போனது அவர்களின் குறையன்று. தியாகராசருக்கும் சியாமா சாஸ்திரிக்கும் தாய் மொழி தெலுங்கு, முத்துச்சாமி தீட்சிதர் வேதாந்த விசாரணைக்காக வடமொழி விரும்பிக் கற்றவர். இவர்கள் மூவரும் தமிழ்மொழிக்குக் கேடு செய்ய வேண்டும் என்று பிறமொழி இலக்கியம் செய்யவில்லை. இவர்களையும் இவர்களைப் போன்ற பல 'பிறமொழிப் புலவர்களையும் பாடகர்களையும் ஆதரித்த தமிழ் வள்ளல்களும், ராஜாக்களும் ஜமீன்தார்களும் மடாதிபதிகளும் கலையின் மயக்கத்தால் மொழியைப் பற்றிய சிந்தனையே இல்லாமல் எல்லா மொழிகளுக்கும் ஆதரவு காட்டினார்கள். அன்றியும் "சங்க காலத்திலிருந்து கிடைத்திருக்கிற இலக்கியங்கள், சிற்பங்கள், சிலைகள் முதலியன ஆதாரங்களைக் கொண்டு தமிழ் மக்களின் சரித்திரத்தையும், நாகரிகத்தையும் தமிழ்மொழி வளர்ந்திருக்கின்ற மாதிரிகளையும் கவனித்துப் பார்த்தால் புதுப்புது அறிவையும், கலைகளையும் எந்தக் காலத்திலும் வரவேற்கும் இயல்புடைய தமிழன் பிறமொழிகளின் மேல் துவேஷம் காட்டியதில்லை என்பது புலனாகும்"<sup>13</sup> மேலும் தமிழ் நாட்டுச் சங்கீதத்தில் அன்னிய மொழிகள் அதிகமாகப் புகுந்து தமிழில் பாடுவது கெட்டுப் போன காலம் தமிழ்நாட்டின் சைவ சமயக் குரவர்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் பரவிச் செய்துவிட்டுப் போன பக்திமார்க்கத்தைப் பின்பற்றி பொதுமக்கள் பசனைக் கூடங்களையும், தேவார திருவாசகத் திருவாய்மொழிப் பாடசாலைகளையும் ஏற்படுத்தி ஞான மார்க்கங்களை அதிகமாக நாடினர். ஆதலால் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் ஒரே கருத்துக்கள் உள்ள உயர்ந்த எண்ணங்கள் மக்கள் சமூகத்தில் நிலவியது. அதனினும் மனிதனுக்கு மனிதன், தேசத்துக்கு

தேசம், மொழிக்கு மொழி, மதத்திற்கு மதம், சாதிக்கு சாதி வழக்கமாக உள்ள பண்பாட்டுக் கூறுகளை மறந்திருக்கப் பிரச்சாரம் நடந்த காலம், ராஜாக்களும் ஜமீன்தாரர்களும் தமிழ்மொழியையும் தமிழ் மரபின் பழக்க வழக்கங்களையும் காப்பதற்கு என்றே உண்டான திருவாவடுதுறை, தருமபுரம் முதலான ஆதீனங்களும் பிறமொழிக்கும் பிற கலைகளுக்கும் ஆதரவு செய்தது தமிழர்களின் உயர்ந்த குணமாகும்.

இப்படிப்பட்ட காரணங்களால் தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதத்தில் தெலுங்கும், வடமொழியும் ஆதிக்கம் பெற்றுவிட்டன. இருந்தாலும் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் தெலுங்கிலோ, வடமொழியிலோ இருந்து வந்ததல்ல. தியாகராஜர் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்து கருநாடக தேசத்திற்கு வந்தவரல்ல. மூன்று தலைமுறைக்கு முன்னால் அவருடைய முன்னோர்கள் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்தவர்கள் அவருடைய முன்னோர்களும் சங்கீதப் பழக்கம் உடையவர்கள் அல்ல, சியாமா சாஸ்திரிகளும் அவ்வாறுதான், அவருடைய முன்னோர்களும் பல தலைமுறைக்கு முன்னால் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்து தமிழ்நாட்டில் குடியேறியவர்கள், அவருடைய முன்னோர்கள் சங்கீதப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்ல, என்பது மட்டும் அல்ல. சங்கீதத்தை வெறுத்தவர்கள், அவருடைய தந்தை சங்கீதம் கற்றுக் கொள்வதை இழிவாக எண்ணினார். ‘சியாமா சாஸ்திரி சிறு பிராயத்திலே வெகு இனிமையாகப் பாடுவார். கொஞ்சம் சங்கீதப் பயிற்சியும் வந்த பிற்பாடு ஒருநாள் அவருடைய குல தெய்வமாகிய காமாட்சி சந்நிதானத்தில் வெகு இனிமையாய் பாடிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அங்கே வந்திருந்த ஒரு பக்தர் சிறு பையன் பாடுகின்ற அழகைப் பார்த்து மனமுருகி சாமா சாஸ்திரியை மெச்சித் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஒரு பட்டு, சால்வையை வாங்கிப் பையனுக்குப் பரிசளித்தார். அந்தச் சால்வையை பெரும் மகிழ்ச்சியாகச் சாத்திக்கொண்டு சாமாசாஸ்திரி தன்னுடைய தாய்மாமனின் காலில் விழுந்து வழங்கினான். புதுச்சால்வையைப் பார்த்து ஏதென்று விசாரித்து அறிந்து கோபம் கொண்டார். பாட்டுப்பாடி கண்டவரிடத்திலெல்லாம் பரிசு வாங்கவா போய்விட்டாய் என்று கடிந்து சியாமா சாஸ்திரியின் சங்கீத பாட நூல்கள், குறிப்பேடுகளைக் கிழித்தெறிந்தார். வெளியில் சென்று திரும்பிய தந்தையிடம் நடந்ததையெல்லாம் சொல்லி மாமன் நோட்டுக்களைக் கிழித்து விட்டதற்கு அழுதார். தந்தை, “சாமா உனக்கெதுக்கு இந்தச் சங்கீதம்? சங்கீதம் கற்றுக்கொள்வது பிராமணனுக்குத் தகாத காரியம். அதைவிட்டு சாஸ்திரங்களைப்படி”<sup>14</sup> என்றார். எனினும் கலைஞனுடைய உணர்ச்சிகள் இப்படிப்பட்ட கட்டளைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டது இல்லை. சாமா சாஸ்திரி சங்கீத சாஸ்திரி ஆனார். இருப்பினும் சாமா சாஸ்திரிகள் சங்கீதமும் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்தோ, முன்னோர்களிடமிருந்தோ வந்தது அல்ல அல்லது அவர் கற்ற வடமொழியில் இருந்தும் வந்ததல்ல.



முத்துச்சாமி தீட்சிதர் தமிழ்நாட்டுப் பிராமணர், அவர் வடமொழி கற்றுக்கொள்வதற்காகக் காசிக்குப் போன போது அங்கிருந்து இந்தக் கருநாடக சங்கீதத்தைக் கொண்டு வந்திருக்க இயலாது. காசியில் அவர் கற்றது ஹிந்துஸ்தானி சங்கீதம்தான். இரண்டு சங்கீத மரபுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் கிடையாது.

கருநாடக சங்கீதம் வடநாட்டிலும் இல்லை வடநாட்டிலிருந்து வந்த மொழிகளிலும் இல்லை. தெலுங்கிலும் இல்லை. கன்னடத்திலும், மலையாள தேசத்திலிருந்தும் உருவாகியிருக்க முடியாது. ஏனெனில் இன்றும் கூட ஆந்திராவிலும் கர்நாடகத்திலும் இந்தக் கர்நாடக சங்கீதம் குறைவுதான். மலையாள மொழித் தொடர்பு கர்நாடக சங்கீதத்துக்கு கிடையாது. தெலுங்கும் கன்னடமும் தமிழ் மொழியிலிருந்து உண்டானவை. தெலுங்கைக் காட்டிலும் கன்னடம் தமிழுக்கு அதிகத் தொடர்புடையது.

கர்நாடக சங்கீதம் தமிழ் நாட்டு எல்லைக்குள் மட்டுமே வளரக்காரணம் என்னவென்றால் தமிழ் நாட்டின் எல்லை என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவடிகள் சொல்லுகின்றபடி வடவேங்கடமலை வட எல்லையாகவும், குமரிக்கடல் தெற்கெல்லையாகவும், மற்ற இரண்டு பக்கங்களும் கடலளவும் சொல்லப்பெறுகின்ற தமிழ்நாடு. இந்த எல்லைக்குள் இப்போது தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் வழங்கி வருகின்ற பகுதிகளும் சாரும். ஆனால் கர்நாட சங்கீதம் இப்போது முழுவதும் தமிழே வழங்கி வரும் தமிழ் மாகாணங்களில் தான் அதிகமாகச் சிறப்படைந்து வருகின்றது. அதிலும் குறிப்பாகப் பழைய சோழ நாடாகிய தஞ்சாவூரையும் அதன் எல்லைகளை ஒட்டிய பகுதிகளிலும் இது இன்றளவும் அதிகமாகக் காணப்பெறுகிறது.

இப்போது தெலுங்குப் பாட்டிலும், வடமொழிப் பாட்டிலும், கன்னடப் பாட்டிலும் புகுந்து கொண்டிருக்கிற சங்கீதம் தமிழ் மொழிக்குப் புறம்பான கர்நாடக சங்கீதமாகிவிட்டது. சுமார் 400 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் கர்நாடக சங்கீதம் என்ற பெயர் தோன்றியது. கடந்த 100 ஆண்டுகளுக்குள் தமிழர்களாலேயே வளர்க்கப்பெற்றிருக்கிற இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் தமிழ்மொழிக்குச் சொந்தமில்லாதது என்று வைத்துக்கொண்டாலும் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இளங்கோவடிகள் காவியத்தில் எழுதியதும், சுமார் 1100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வெகு விரிவாக அடியார்க்கு நல்லார் தம் உரையில் எழுதியிருக்கிறதுமான சங்கீதம் எல்லாம் எங்கு சென்றுவிட்டது என்பது ஆய்வுக்குரியது.

இளங்கோவடிகள் காலத்துக்கு முன்னாலிருந்து நெடுங்காலமாக தமிழருக்குக் கோயில் கட்டுதல், திருப்பணிகள் செய்யும் விருப்பம் அளவின்றி இருந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டில் அக்காலத்தில் இருந்த



கோயில்களை எண்ண முடியாது. இந்தக் கோயில்கள்தான் தமிழருடைய கலைகளெல்லாம் கூடும் இடம். சிற்பம், சித்திரம், நாட்டியம், வாய்ப்பாட்டு நாகசுரம் முதலிய பல வாத்தியங்கள் எல்லாம் இந்த ஆலங்களில்தான் அழகு பெறும் என்பதனை இன்றும் காணப்பெறும் சிற்பங்கள் வாயிலாக அறியமுடிகிறது. தமிழ்நாட்டின் கோயில்களில் சங்கீதத்துக்கு என்று ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு. நாட்டியமும், நாகசுரமும் கோவில் பூசை விதிகளில் இன்றியமையாத உறுப்புகள், நாட்டியமும் அதற்குப் பக்கவாத்தியங்களான சின்ன மேளம், நாகசுரம், ஒத்து ஊதுதல், பெரிய மேளம் ஆகியன கோயில் கட்டளைக் காலங்களுக்குக் கட்டாயமானவை. ஒவ்வொரு கோயிலிலும் இந்த இரண்டு மேளங்களுக்கும் தனித்தனியான மானியங்களும், மரியாதைகளும் மரபாக அளிக்கப்பெற்றன. நாட்டியப் பெண்களும் (தமிழர்களுக்குள் ஆண்கள் நாட்டியம் ஆடுவதில்லை) அதற்குப் பக்கப்பாட்டுப் பாடுகின்றவர்களும், நாட்டியத்துக்குப் பக்க மேளமுமாகிய சின்ன மேளக்காரர்களும், நாகசுரக்காரர்களும், தவில் காரர்களும், ஒத்து ஊதுகின்றவரும் தாளக்காரரும் ஒரு குறைமல்லாமல் வாழக்கூடிய எல்லா வசதிகளும் கோயிலிலிருந்தே அவர்களுக்குக் கிடைத்தன. அவர்கள் கோயிலைவிட்டு வெளி இடங்களில் தொழில் செய்து பிழைக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாதபடி அவ்வளவு சிறப்புடன் அவர்களுடைய கலைகள் காக்கப்பட்டு வந்தன.

உலகத்தில் மிகச்சிறந்த நாட்டியத்தையும், நாட்டியப் பாடல்களையும், சங்கீதத்தையும் கோயில்கள் வழங்கிக் கொடுத்திருக்கின்றன. நாட்டியமும் பாட்டும் மேள வகைகளும் அவற்றுடன் தொடர்புடைய மற்ற இசைக்கருவிகளின் ஞானமும் பரம்பரை பரம்பரையாக நட்டுவர்களின் குடும்பங்களிலேயே இருந்து வந்திருக்கின்றன. எவ்விதக் கவலையுமற்று இசைக் கலையையும், நாட்டியக் கலையையும் வளர்த்துக் காப்பதே வேலையாக இருந்த இலட்சக்கணக்கான இந்த நட்டுவக் குடும்பங்களில் தொடர்ச்சி விடாமல் இருந்து வந்த சங்கீத ஞானம் எல்லாம் இந்தக் கருநாடக சங்கீதம் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்த போது தமிழரை விட்டு மறைந்ததா என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

எழுநூறு ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்தில் தெய்வ பக்திப் பாடல்கள் விரைவாகப் பரவி இருக்கின்றன. தேவாரம், திருவாசகம், திவ்வியப் பிரபந்தம் முதலான தமிழ்ப் பாட்டுக்கள் பண்ணோடு பாடப்பெற்று வந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பாட்டிற்கும் இந்தப் பண் (தாளம்) பாணி என்றும் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கப்பெற்று வந்திருக்கின்றது. தேவாரம் எட்டுப் பிரதிகளிலும் பிற்காலத்திலும் அச்சடிக்கப்பெற்ற பழைய அச்சுநூல்களிலும் இந்த இராக தாளங்களுக்குத் தனித் தமிழ்ப்பெயர்கள் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

மேற்கூறிய செய்திகளின் அடிப்படையில் கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயருடன் தமிழ்நாட்டில் மட்டும் இருந்து வருகின்ற சங்கீதம் என்பதும் எங்கிருந்து வந்தது என்பதும் எளிதில் விளங்கும். பிறமொழிப் பாட்டுக்களில் பிரகாசிக்காத இந்த கருநாடக சங்கீதம் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே இவ்வளவு செழிப்புடன் வளர்ந்தது. அதற்குக் காரணம் “தமிழ்நாட்டில் சங்க காலத்திலிருந்து பாண்டிய, சேர, சோழ மன்னர்களாற் பாதுகாக்கப்பட்டு தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களில் தெய்வத்துடன் சேர்த்துக் கும்பிடப்பட்டு, நாட்டியக்காரனின் பாட்டிலும் மேளக்காரனின் வீட்டிலும், குலதெய்வமாகக் கொண்டாடப்பட்டு, தேவாரத் திருவாய்மொழிப் பாசரங்களில் பயன்பெற்று என்றுமுள தென் தமிழில் இருந்து கொண்டேயிருந்த இசைக்கலைதான். இளங்கோவடிகள் இலக்கியத்திலும் அடியார்க்கு நல்லாரின் உரையிலும் சொல்லப்பட்ட அதே இசைக்கலைதான், காலத்துக்கேற்றபடி மாறுதல்களை அடைந்து புதுப்புதுக் கலைவாணருடைய மனோ தர்மங்கள் கலந்து கருநாடக சங்கீதமாக இப்போது காதில் விழுகிறது”<sup>15</sup> இந்த இசைக்கலை வேறு எந்த நாட்டிலும், வேறு எந்த மொழியிலும் இருந்து வந்ததில்லை என்பது இதன் மூலம் புலப்படும், தமிழ்நாட்டு இசைக்கலையிலிருந்தே ராக தாளங்களின் பழைய பெயர்கள் மாறிவிட்டதைப் போல தமிழ்நாட்டு இசைக்கலை கருநாடக சங்கீதம் என்று பெயர் மாறிவிட்டதே அல்லாமல் வேறொன்றும் இல்லை. தனித்தமிழ் நாட்டுத் தலைநகரமாக இருந்த மதுரையை ஹாலாஸ்ய ஷேத்திரம் என்று சொல்லிவிட்டதனால் வடநாட்டு நகரமாகிவிடாது. அல்லது மதுரையைக்கட்டினவர்கள் வடமொழிக்காரர்கள் என்றும் ஆகிவிடாது பல ஊர்களில் பழைய தமிழ்ப்பெயர்கள் அடியோடு மறைந்து முற்றிலும் பிறமொழிப் பெயராகிவிட்டதைப் பல இடங்களில் காணமுடிகிறது. அது மட்டுமின்றி சில நூற்றாண்டு முதற்கொண்டு இன்றளவும் பிறமொழிப் பெயர்கள் தமிழ்நாட்டில் வைத்துக்கொள்வது ஒருவகை நாகரீகமாகவும் ஏற்பட்டுள்ளது. அதுபோல தமிழர்கள் பிறமொழிப் பெயர்களைப் பலவிதத்திலும் பயன்படுத்துகின்றனர். கமலம் என்று தம் வீட்டுக் குழந்தைக்குப் பெயர் வைப்பதை அழகாக எண்ணுகிறார்கள்;. அதே பெயரைத் “தாமரை” என்று வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதில்லை. ஊர்களின் பெயரும் மனிதர்களின் பெயரும், உண்டிகளின் பெயரும் மட்டுமல்ல நல்ல படைப்பாளிகள் கூடத் தமிழிலே இயற்றிய தங்கள் நூலுக்கு வடமொழிப் பெயர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப் பெயரிட்டிருப்பதை அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்திற்ச் செய்திருக்கிற உரையிலேயே காணமுடிகிறது. அவர் மேற்கோள் காட்டுகின்ற நூல்களின் மூலம் தமிழில்தான் இருக்கிறது. ஆனால் நூலின் பெயர் மட்டும் வடமொழிப் பெயராக இருக்கின்றது. இது யாருடைய குற்றமும் இல்லை காலத்தின் கோளாறு. முன்பெல்லாம் தமிழ்மொழிக்குப் பதிலாக வடமொழிப் பெயர்களை வைத்தார்கள். தற்போது அந்நிலைமாறி ஆங்கிலப் பெயர்களை வைக்கின்றார்கள்.



தங்களுடைய தாய்தந்தை சூட்டிய பெயர் வடமொழியாக இருந்ததால் அதனை மாற்றித் தனித்தமிழ்ப்பெயராக மாற்றிக் கொண்டார்கள். அதற்குப் பிரச்சாரங்களும் செய்தார்கள். இதற்குச் சான்றாக ஒருவரைக் கூற வேண்டியது இன்றியமையாததாகும். தனது பெயரான சூரியநாராயண சாஸ்திரி என்பதனை மறைமலையடிகள் என்று மொழிபெயர்த்துத் தனித்தமிழ் இயக்கத்தினை நடத்தினார் மறைமலையடிகள் அவர்கள்.

பிறமொழிக் காரர்களுடனும், பிறமொழி இலக்கியங்களுடனும் பழகியதனால் தடுக்க முடியாதபடி தானாகவே மாறிவிட்டதாகக் கொஞ்சமும், வெறும் பிறமொழி மோகத்தால் வடமொழிப் பெயர்கள் தமிழ் மொழிப் பெயர்களை மறைத்தும் அமைந்துவிட்டன. ஆகவே தமிழ்நாட்டு இசைக்கலையில் இருந்த பல தமிழ்ப் பெயர்கள் மாறி மறைந்துவிட்டன. தமிழகத்தின் பெரும் பகுதியையும், ஒருசிலர் கருநாடக தேசம் என்று சொன்னார்கள். அது சரித்திரப் புத்தகத்திலும் பூகோள புத்தகத்திலும் பாடமாக வந்துவிட்டது. தமிழ்நாட்டைக் கருநாடக தேசம் என்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டுச் சங்கீதத்தை கருநாடக சங்கீதம் என்றார்கள். இன்றுள்ளவர்களும் மற்றவற்றையெல்லாம் மறந்து கருநாடக சங்கீதம் என்ற பெயரை மட்டும் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டுள்ளனர்.

சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் பாதுகாத்த கலைதான் இந்த இசைக்கலை, பிற்காலத்தில் தஞ்சாவூரைச் சுற்றிலுமே விருத்தியடைந்திருக்க காரணம் 'சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்கள் மறைந்து போன பிறகு அரசர்களுடைய ஆதரவில்லாமல், தவித்த கலைகளெல்லாம் தமிழ்நாட்டின் கடைசி அங்கமாயிருந்த தஞ்சாவூர் மாகாணத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தன. "பிற்காலத்தில் தஞ்சாவூரை ஆண்ட மகாராஷ்டிர மன்னர்களும் சிறந்த கலா ரசிகர்களாக இருந்ததனால் தமிழ்நாட்டிலிருந்த அற்புதமான சங்கீத ஞானத்தைப் பொன்னே போல் போற்றினார்கள். அந்த மராட்டிய மன்னர்களில் சிலர் நல்ல சங்கீத வித்துவான்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தாய்மொழி ஆகிய மராத்தி பாஷைக்கு வடமொழி மிகவும் சம்மந்தப்பட்ட பாடியானதால் அவர்கள் தமிழ்ப் பாட்டைக் காட்டிலும் வடமொழிப் பாட்டுக்களைத்தான் அதிகமாய் ரசிக்க முடிந்தது"<sup>16</sup> அதனால் அவர்கள் காலத்தில் வடமொழி சாதித்தியங்கள் அதிகப்பட்டதும் அவர்களுடைய குற்றமல்ல. வாய்ப்பாட்டில் அவர்கள் வடமொழியில் விரும்பினாலும் இசைக்கருவிகளையெல்லாம் அவர்கள் காலத்துக்கு முன்னால் தமிழ்நாட்டில் இருந்தபடியேதான் அவர்கள் ஆதரித்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கும் தமிழருடைய இசைக்கருவிகளையெல்லாம், தஞ்சாவூர் மாகாணத்தின் எல்லைக்குள்ள்தான் செய்து கொடுக்கிறார்கள். அந்தக் கருவிகளைச் செய்யும் தொழிலாளர்கள் குடும்பங்களுக்கெல்லாம்



தஞ்சாவூர், மகாராஷ்டிரா மன்னர்கள் தனித்தனியே ஏராளமான மானியங்கள் கொடுத்திருப்பதைத் தஞ்சாவூர் பழைய அரண்மனையில் இப்போதுள்ள நூலகத்தில் உள்ள நூல்களில் இருந்து அறியமுடிகிறது. இசைக்கலைக்கு மட்டுமல்லாமல் எல்லாக்கலைகளுக்கும் அவர்கள் அளவற்ற ஆதரவு தந்திருக்கிறார்கள்.

### முன்வந்த இசைவாணர் இசைப்பயிற்சி பற்றிய மதிப்பீடு

‘மீன் குஞ்சுக்கு நீந்தக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை’. ‘குலவிச்சைக் கல்லாமல் பாகம்படும்’ என்கிற முதுமொழிகளுக்கு ஏற்ப முத்துத்தாண்டவர் முதற்கொண்ட தமிழ் இசைவாணர்கள் யாரும் யாரிடமும் இசை கற்றார்கள் என்கிற வினா தொக்கி நிற்கிறது. இருப்பினும் தம்முடைய பரம்பரை காரணமாக குடும்பங்களில் பாடும் சூழ்நிலையில் வளர்ந்ததால் பழகியிருப்பர்.

அருணாசலக்கவிராயர், மாரிமுத்தாப்பிள்ளை, வேங்கட சுப்பையர் ஆகிய மூவரும் முத்துத்தாண்டவர் போல் அல்லாது தாமே முயன்று கற்றபெருமையினை உடையவர்கள். இவர்கள் வசித்த இடங்களில் தெலுங்கு மொழி வாசனைக்குக் கூட இருந்ததில்லை. இன்றைக்கு “இசை உலகில் கொண்டாடப்பெறுகின்ற புரந்தரதாசர் பெயரைத் தமிழகம் அறிய இவர்களுக்குப் பின் ஒன்றை நூற்றாண்டு காலம் ஆகியது. இவர்கள் கற்றதெல்லாம் மேளக்காரரிடம் மட்டுமே ‘பிராமணர் அன்று சங்கீத உலகிற்கு வரவில்லை’<sup>17</sup> மேற்சொன்ன அருணாசலக்கவிராயரும், மாரிமுத்தாபிள்ளையுமே காலத்தால் முற்பட்டவர்கள். இவர்களுக்கு அடுத்தே பாபாநாச முதலியார் தோன்றினார்.

முன் மும்மூர்த்திகள் மற்றும் திரிகூட ராசப்ப கவிராயர் உட்பட நான்கு பேரும் தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளை அறிந்தவர்கள். இருப்பினும் ஒரு வியக்கத்தக்க செய்தி ஊத்துக்காடு வேங்கட சுப்பிரமணியர் பிராமணராக இருந்தாலும் ஒரு தெலுங்குப் பாடல் கூட பாடவில்லை. இதன் காரணமாக இவர் இசை உலகில் இருட்டடிக்கப் பெற்றுள்ளார் என்பது உண்மை.

தியாகராஜர், சியாமா சாஸ்திரி, முத்துச்சாமி தீட்சிதர் எங்கு இசை கற்றார்கள் என்று பார்க்கும் போது வேங்கட சுப்பிரமணியிடம் இசை கற்றார்கள் என்று அனைவரும் கூறுவர். இது உண்மை. மூன்று மாதங்களே இசை கற்றனர் என்று சான்றுகள் கூறுகின்றன. இராமனின் அனுக்கிரகத்தால் தியாகராசருக்குப் பாடும் ஆற்றல் வந்தது என்று கூறுவர். எனினும் திருவையாற்றுக் கோயிலில் இருந்த மேளகாரர்களே இவர்களுக்கு உண்மையான குருமார்கள், மேளக்காரர்களைத் தவிர்த்து இசைவாணர் வேறு இல்லை என்பது உண்மைச்செய்தி.

தியாகையர் குழந்தையாக இருந்த போது இராமநாதன் கீர்த்தனைகளை அவருடைய தாய் பாடித்தாலாட்டினார் என்ற செய்தி நிலவுகிறது. இதுவும் மறுப்பதற்கு இல்லை. அக்காலகட்டத்தில் அருணாசலக் கவிராயருடைய கீர்த்தனைகள் வெளியெங்கும் உலவின. அக்கீர்த்தனைகள் தியாகராசரின் தாய் கற்றுப் பாடியிருக்கலாம். ஆனால் இதையாரும் சொல்வதில்லை. சொன்னால் தியாகராசருக்குக் குறைவு. கவிராயருக்குப் பெருமை என்கிற தவறான எண்ணம் இன்று வரை இருந்து வருகிறது. இதில் உள்ள ஒரே செய்தி என்னவெனில் அக்காலகட்டத்தில் இசைப்பண்களாக வெளியில் உலவியவை கவிராயர் பாடல்கள் போன்ற தமிழ்ப் பாடல்களே என்பது எண்ணத்தக்கது.

சியாமா சாஸ்திரி வடக்கே காஞ்சியிலிருந்து வந்து குடியேறிய ஸ்மார்த்தப் பிராமணர் பரம்பரையைச் சார்ந்தவர். “காஞ்சியில் பங்காரு காமாட்சி என்று போற்றக்கூடிய பொற்காமாட்சி திருவுருவம் தனிக்கோயிலாக வழிபடப்பெற்று வந்தது. இதனை வழிபட்டுப் பூசை செய்து வந்தவர்கள், சிவாச்சாரியார்கள் ஆவர். அங்கு வந்த ‘ஆதிசங்கரர் இந்தப் பூசை உரிமையைப் பிடுங்கி ஒரு ஸ்மார்த்தப் பிராமணருக்குக் கொடுத்து ஆகம பூசையாக அதுவரை இருந்ததை அன்று முதல் வைதீக பூசையாக மாற்றினாராம்”<sup>18</sup> இந்த மாற்றத்தினால் பூசை உரிமையைப் பெற்ற சியாமா சாஸ்திரிகளின் முன்னோர்கள் பங்காரு காமாட்சி சிலையைத் தூக்கிக்கொண்டு காஞ்சியை விட்டு நீங்கி திருவாரூர் வழியாகத் தஞ்சாவூர் ஓடிவந்து குடியேறினார்கள். இவர்கள் வழியில் எங்கும் தெலுங்குக் கீர்த்தனம் கற்றதாக வரலாறில் இல்லை. எல்லோரும் போல் இவரும் மேளக்காரிடம் தான் கற்றிருக்க வேண்டும் என்பது இங்கு எண்ணத்தக்கது.

முத்துச்சாமி தீட்சிதர் பிறப்பில் தமிழர் ஆவார். இருப்பினும் அவர் செய்த கீர்த்தனைகள் வடமொழியிலேயே அமைந்தன. தெலுங்கு அல்லது தமிழில் அமையவில்லை. மேளக்காரரிடம் சென்று பிராமணர் கற்றுக்கொண்டார் என்ற நிலை இங்கு மாறுகிறது. இவருடைய வடமொழியைக் கண்டு மோகம் கொண்ட சிலர் இவரிடம் வடமொழி இசை கற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறு இசைக் கற்றுக்கொண்டவர்களில் ஒருவரான திருப்பாம்புரம் நடராஜ சுந்தரம்பிள்ளை என்பவர் தாம் கற்றுக்கொண்ட தீட்சிதர் கிருதிகள், மற்றும் திருவாரூர் சுத்த மத்தளம் தம்பியாப் பிள்ளையிடம் கேட்ட கிருதிகள் போன்றவற்றைத் திரட்டி 200 கிருதிகள் வரை வைத்திருந்தார். இவற்றில் 50 கிருதிகளைச் சுரத்தோடு 1936இல் தம்முடைய சொந்தச் செலவிலேயே நடராஜ சுந்தரம் பிள்ளை வெளியிட்டார். இதனை வைத்துப் பார்க்கும் போது தீட்சிதர் பிரபலமடைவதற்குக் காரணமாக இருந்தவரும் ஒரு மேளக்காரத் தமிழர் என்பது புலனாகிறது.

தியாகராசர், சாஸ்திரி, தீட்சிதர் ஆகிய மூவருக்கும் வெளியிலிருந்து யாரோ வந்து சங்கீதம் கற்றுக்கொடுத்தார் என்று அவரவர் வரலாற்றில் சொல்லப்பெறுகிறது. தியாகராசருக்கு ஒரு நாரதரும், சாஸ்திரிக்கு ஒரு சங்கீத சுவாமியும் தீட்சிதருக்கு ஒரு சிதம்பரநாத சுவாமியும், கற்றுக்கொடுத்தனர் என வழங்கப்பெறுகிறது. இதில் கொஞ்சம் உண்மை இருப்பினும் இவர்கள் யாரும் வேறு பிரசித்தி பெற்ற பிராமணர்களிடம் இசை கற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இதனை வைத்துப் பார்க்கும் போது இவர்கள் மேளக்காரர்களிடமும், கோயில்களிலும் கேட்டு இசை கற்றுக்கொண்டார்கள் என்பது புலனாகிறது. அக்காலத்தில் தெலுங்கும் இல்லை, புரந்தரதாசரும் இல்லை, எங்கும் தமிழ் தான் இருந்தது.

### சான்றெண் விளக்கம்

1. இராமலிங்கம் பிள்ளை, 'இசைத்தமிழ்' ப-54
2. மேலது., ப-56
3. மு.அருணாசலம், 'இசைத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' ப-352
4. மேலது., ப-354
5. மேலது., ப-355
6. மு.அருணாசலம், 'இசைத்தமிழ் இலக்கிய வரலாறு' ப-57
7. மேலது., ப-364
8. இராமகிருஷ்ணன், 'வளவு' (மின் இதழ்) ப-12
9. மு.அருணாசலம், 'தமிழ் இசை இலக்கிய வரலாறு' ப-384
10. இராமலிங்கம் பிள்ளை, 'இசைத்தமிழ்' ப-60
11. மேலது., ப-61
12. மு.அருணாசலம், 'தமிழிசை இலக்கிய வரலாறு' ப-389
13. இராமலிங்கம் பிள்ளை, 'இசைத்தமிழ்' ப-64
14. மேலது., ப-66
15. மேலது., ப-72
16. மேலது., ப-78
17. மு.அருணாசலம், 'இசைத்தமிழ் வரலாறு' ப-329
18. மேலது., ப-330